

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

04 Ekim 2026

Sayı: 330

Fiyatı: 50 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Kumarhane ekonomisinde patlama sesleri: Fatura emekçiye kesilecek!

Fon skandalı

15 Eylül'de bir yatırım fonunun ödeme gücü çaktığını açıklaması ve başka fonlara ilişkin sorunlar vurgun piyasasında satışlara ve paniğe yol açtı. On binlerce küçük yatırımcı fondan para çekmek istedi. Borsada sert düşüşler yaşandı. Sermaye Piyasası Kurulu'na göre bu fonlarda 455 binden fazla insan var. Fonların toplam büyüklüğü ise 891 milyar TL (18.3 milyar dolar). Sistem basit. Borsadaki vurguncular bir yatırım fonu hesabı açıyor. Küçük bir şirketin işlem hacmi sınırlı hisselerinden çok miktarda satın alıyor. Hisselerin değeri, getirisi yükseliyor. Yüksek getiri, enflasyon karşısında kendisini koruma yolları arayan küçük para sahiplerinin bu fona yönelmesine yol açıyor. Hisse fiyatları giderek yükseliyor. Vurgun yapmak için kurulmuş fon, başka küçük şirketlerin hisseleri de alınmaya başlıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır.

İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Fonu kuranlar bu bilgiyi sınırlı sayıda kişiyle paylaşmış, fiyatlar dipteyken çok sayıda hisse almalarını sağlıyorlar. Hisseler yükselince de satıyor, vurgunu yapıyorlar. Sonra makara tersine sarıyor. Hisse senetlerinin fiyatları düşüyor, satışlar başlıyor. Fon ödeme yapamaz hale geliyor ve iflas... Kapitalist ekonominin kısa bir özeti bu.

Erdoğan'ın eski danışmanı ve bir dönem aile bakanı olan şimdi de AKP merkez yöneticiliği sürdüren Fatma Betül Sayan örneğinde olduğu gibi eşiyile birlikte 5 ay içinde 2,2 milyar lira vurgun yaptı. 163 milyon liralık hisse almıştı. Bu parayı da nereden bulduğu ayrıca bir soru. Cevabı ise, fonları örgütleyen başka AKP'li isimlerin kendisine danışmanlık yaparak başkaca şirketlerden yine borsa üzerinden bu paraları kazandığı yönünde. Sermaye Piyasaları Kurulu (SPK) 17 Eylül'de yedi portföy yönetim şirketine ait 131 fonu tasfiye kararı verdi. 21 Eylül'de ise dokuz şirket ve bunların yöneticilerinin mal varlıklarını dondurdu.

İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından yürütülen soruşturma kapsamında 51 kişi tutuklandı. İçlerinde kimler yok ki? 28 yaşında 15 milyon dolarlık yatırımcı olan mı ararsın, AKP'li bakan ve aileleri mi, AKP yöneticileri, üniversite hocaları mı, şirket sahipleri mi... 100'den fazla kişinin mal varlıklarına el konuldu.

Kapitalist ekonominin spekülasyon üzerine kurulu borsa sistemi tam bir kumarhane ekonomisi. Ekonominin sorumluları ve sermaye piyasalarını denetlemekten sorumlu kurullar (içlerinde şimdi Adalet Bakanı olan Akın Gürlek'in eşi de var) bu sistemin nasıl bir vurgun düzeni olduğunu bilir, hatta görür ancak önlem almayı zamana yayarak vurgunculuğun devam etmesine göz yumarlar. Kapitalist sisteme boyun eğmişlerdir. Bu sistemden çıkarları vardır. Uzmanlara göre 2025 yılı sonunda yetkililerin ilk "manipülasyon" açıklaması yaptığı dönemde bu fonlarda 300 milyar TL civarında bir para varken, harekete geçilmekte geç kalındığı için bu miktarın Ağustos 2026'da neredeyse üç katına çıktı ve zarar büyüdü. Bakanlık ve sermaye piyasası denetleme kurulu soyguna göz yumdu, izin verdi.

Bu fonlardan yararlananlar kimler? Enflasyon ve hayat pahalılığı karşısında elindeki parayı borsada fonlar aracılığıyla değerlendirmek isteyen küçük burjuvazi. Onun soyulmasına izin verildi. 130 fonu kuranlar ise AKP'liler, yakınlarını üç, beş ay içinde zengin ettiler.

İlk başta konu küçük mülk sahiplerini ilgilendiren bir kayıp gibi görünse bile, sonuçta sayı 450 binden fazla yatırımcının vurguna uğrayan paralarının el konulan mal varlıklarıyla karşılamak mümkün olmayacağı için devlet kasasından yanı bütçeden, vergiler yoluyla emekçilerden karşılanmış oluyor.

İşçi ve emekçiler, emekliler yoksullukla, pahalılıkla, işsizlikle cebelleşirken onların sırtına ek yükler getiren fon krizi kapitalist ekonominin sınıf düşmanı yüzünü bir kez daha açığa çıkarmıştır. Kapitalist sınıfın vurgunculuğunun faturasını emekçilere kesilmesinin önlemenin tek yolu var, burjuvazinin mülksüzleştirilmesidir. Çünkü sahip oldukları servet onların alın teri değil sömürü ve vurgunculuktan elde ettikleridir; bizden çaldıklarıdır, geri alınmalıdır! (29.09.26)

Emekçinin Gündemi

Smart Solar işçileri kazandı

Smart Güneş Teknolojileri'nin (Smart Solar) İzmir Aliağa fabrikasında çalışan 570 işçi, işten çıkarılan 7 işçiyi geri aldirmek ve sendika seçme özgürlüğünü kullanmak üzere eyleme geçti.

İşçiler Türk-İş Genel Başkanının başkanı olduğu Tes-İş Sendikası'ndan istifa ederek DİSK Enerji Sen'e geçmek istediler. Patron 7 işçiyi işten çıkardı. Smart Solar iş kolu metal olması gerekirken, patronun oyunu sonucu enerji işkolunda gösterildi ve Tes İş hemen örgütlendi.

İşçiler sendikanın işbirlikçi tutumuna karşı harekete geçtiler. Smart Solar'ın Gebze'de bulunan fabrikasında Birleşik Metal-İş'in örgütü olması, mücadeleci işçilerin varlığı İzmir'deki işçileri etkiledi.

6 Eylül'de başlayan direniş 10 gün sürdü. Bunun son dört günü üretimi durdurup, fabrikayı terk etmeme şeklinde

yapılınca işçiler taleplerini kabul ettirdi. Atılan işçileri geri alındı, işçiler kendi seçtikleri Enerji Sen'e geçtiler, Tesİş'i başlarından attılar ve sözleşme sürecine girdiler.

Smart Solar'ın önemi

Smart Solar işyeri sermaye sınıfı için önemli.

Smart işçileri

Bugüne kadar üretim montaj sanayi şeklindeydi. Çin'den alınan ciplerin burada montajı ile güneş enerji panelleri üretiliyordu. Bunun karlılık oranı düşüktü. Smart Solar patronu, Cumhurbaşkanının da teşvik izniyle Çin'den satın aldığı cipleri büyük bir yatırımla

kendisi üretmeye başladı. Bu yeni durum hem karlılığı artırdı hem de işyerinde yeni bir düzenlemeye yol açtı.

Bu yeni durum Tes İş gibi işverenle işbirliği yapan bir sendikanın işçilerin taleplerini karşılaması mümkün değildi. İşçilerin mücadeleci tutumuyla Birleşik Metal-İş'in desteği birleşti ve İzmir fabrikasında DİSK Enerji Sen'in örgütlenmesi mümkün oldu.

Bu örnek, hakları için mücadele etmek isteyen işçilere de olumlu bir örnek olmuştur. Türk-İş'ten ayrılıp kendi istediği sendikayı seçme yönünde harekete geçmek önemlidir.

Bunun önemi sendika değiştirmekle sınırlı değildir. Sendika değiştirme vesilesiyle en fazla sayıda işçinin mücadeleye katılması, başarılı deneyim elde etmesi ve ardından haklarını genişletme yollarını bulmalarıdır. (30.09.26)

İşyerlerinden Haberler

Metal

Bindik bir alamete... gidiyoruz nereye?

Fabrikada sonunu bilmediğimiz bir plan uygulanıyor. Daha önce şahit

olmadığımız, fabrika için çözümü çok basit bir çok eksiklik peş peşe karşımıza çıkıyor. Örneğin, işçi dışarıdan fabrika amblemleri polar bastırıp giyiyor. İşçi kendi parasıyla iş

güvenliği kıyafet tişört pantolon alıyor. Bu mudur?

Bu derece özensizlikte artık kasıt aranır. Ne yapmaya çalışıyorlar? İşçinin kafasına para yok fikrini

yerleştireceklerse onu geçeceksin bir kere. Dünya markası bu olamaz bu yolla dünya piyasalarında rekabet de edemezler. İşçinin moralini bozan idare başarı kazanamaz. Enflasyon farkını vermek istemediklerini biliyoruz. Başka ülkelerde de enflasyon farkını isteyen işçilerin eylemleri, uyarı grevleri olduğunu duyuyoruz. Öyle anlaşılıyor ki, fabrikada iş durumu kötü, global piyasalarla rekabet var, herşeyi sineye çekin yoksa işçi çıkartacağız demeye getiriyorlar.

Bunun ipuçlarını da sözleşmeli çalışanlar, bazı beyaz yakalı işçiler üzerinden veriyorlar. Sözleşmeli çalışan işçi ne bekler? Kadrolu olmayı. Bir diyelim iki dönem sözleşmeli çalışmanın ardından işçi kadroya alınır. Uygulama böyledir. Şimdilerde sözleşmeli çalışma tekrar tekrar uzatılıyor ve işçiyi bıktırana kadar sözleşmeyi uzatıyorlar. Adeta mevsimlik işçilik dayatılıyor. İşçi bunu kabul eder mi? Tabii basıp gidiyor haliyle, oyalanmaya gelmiyor. Haklı. İdare her adımda çamur siyasetine yatarak yılbaşından önce ya hır çıkartacak ya da işçiyi isyana teşvik edecek. Bu durumu sendika Türk Metal de görüyor ama o da çamur olduğu için idareyle birlikte çamurda yuvarlanıyor. Neydi o çamurda yuvarlanan hayvan? Ha çamış gibi diyelim...

İş güvenliği malzemelerini yada enflasyon farkını vermemek işverene para kazandırmayacağı gibi işçiyi bilememektedir. İdareye ve yalakası sendikacılara on yıl öncesini hatırlatırız. Bu uygulamalar on yıl öncesine giden yolların taşlarını örüyor. Bilinene! (Bir işçi)

Plastik Birlik dağılınca her şey gelir başımıza!

İşveren, "Sendika gelmesin, bütün haklarınızı vereceğim" diyerek işçilerle anlaştı sözleşme imzaladı, aradan zaman geçti şimdi işler azaldı ödeme yapamıyorum diyerek dört olan ikramiye sayısını üçe düşürdü. 9. ve 12. ay ikramiyelerinin yarım ödeneceğini belirtip eski sözleşmeyi iptal edip işçilere yeni bir sözleşme imzalattı. Bu süreçte işveren, "Bunu imzalamazsanız tam ikramiye vermek zorunda kalırım, imzalamayana işten çıkartırım" diyerek baskı yaptı ve sonuçta herkes sözleşmeyi imzalamak zorunda kaldı. Şimdi 9. ay ikramiyesi ile yılbaşı ikramiyesi yarım alınacak ve yılbaşından sonra yeni bir sözleşme yapılacak belki de yapılmaz! İşveren, ekonomik gücünün olmadığını ileri sürerek ikramiyeleri üçe düşürdüğünü, yıl başında belki sendika öncesi döneme dönerek ikramiye 2,5'a düşürebilir, tamamen kaldırabilir mi bilmiyoruz. İşlerin olmadığını söyleyen işveren haftada 4 gün (12 saat) çalıştırıyor. Mesai yapılmıyor. İş günü 8 saat, ama 12 saat çalışıyoruz. AKP'nin yaptığı iş yasasına dayanan patron, 4 gün 12 çalıştırıp haftalık 48 saat çalıştırınca mesai ödemiyor. Şu an herkes yılbaşını beklemekte. Birçok kişi, işten ayrılan arkadaşlarının başka yerlerde daha yüksek maaşla çalışmasından ötürü, şartlar düzelmezse kimsenin kalmayacağını düşünüyor. Ancak yaşanan yıpranmışlık nedeniyle artık yeniden mücadele edip hakları kazanacak enerji de kalmadı.

Ama birliğimizi yeniden sağlayamazsak, sözleşmesiz ve ikramiyesiz çalışmayı patronun dayatacağını unutmayalım. (Bir işçi)

Tekstil

Patrona müşteri lazım yoğun çalışan biziz!

Bu ay yeni bir müşteri için yoğun bir tempoda çalışıyoruz. Hafta içi mesaiye kalıyor, hatta cumartesi günleri de çalışıyoruz. Herkes müşteri memnuniyetini sağlamak için çabalıyor.

Bina sağlamlığı için kolonlardan parça alındı zemin etütleri raporlandı bina sanayide dere kenarında olduğu için az bir zemin kayması tespit edilmiş. Bu nedenle temele kazıklar çakıp perde beton attırıyorlar.

Müşteri son derece titiz biri. Fabrikada bir yandan inşaat devam ediyor, bir yandan da yoğun bir şekilde yeni koleksiyon hazırlanıyor. Şirket, işçi alımında insan kaynakları aracılığıyla kırk dereden su getirip insanları zorlu testlerden geçiriyordu; şimdi aynı baskıyı müşteri şirkete uyguluyor. "Tek çalışan siz değilsiniz, bu fiyata iş yapacak başka yerler de var, işinize gelirse" diyerek inanılmaz zorluklar çıkarıyorlar. Zaten büyük bir rakip firma olan HM Grup da işlerin yüzde 80'ini başka bir firmaya kaptırmış durumda, şu an bunun paniği yaşanıyor.

Şirket, bu yeni müşteriye kaçırmamak için büyük bir telaş içinde. Kısacası, işverenin eskiden işçilere yaptığını şimdi müşteri işverene yapıyor. (Bir işçi)
(01.10.26)

Siyasetin Gündemi

Sadece maaş artışı değil, emekli onur için de eylemde!

Tüm Emekliler Sendikası'nın çağrısıyla 60 yerde yapılan basın açıklamaları sırasında Ankara'da emekli bir polis memuru, emekli maaşının yetmediğini, oğlunun işsiz olduğunu, emeklinin durumunun onur meselesi olduğunu söyleyerek beylik silahını ateşledi, hayatını kaybetti. Emekliyi intihara sürükleyen 22 yıldır iktidarda olan AKP ve patronların dayattığı politikalarıdır.

AKP ve patronlar işbirliği içinde işçiye, memura, emekliye daha düşük ücret, ücret artışı konusunda hemfikirlerdir. Kaynaklar yalnızca kendi ceplerini doldurmak üzere kullanılıyor. Emekçilere ve emeklilere insanca yaşayacak bir ücret ve emekli maaşı verilmesine engel olan AKP ve patronlardan başkası değildir. Ankara'da emeklinin intiharı seçtiği o çaresizlik gününde, AKP'li eski bakan ve AKP çevresinin borsada yüzbinlerce insanı dolandırarak milyarlarca lira para kazandıklarını televizyon haberlerinde izliyorduk. Büyük uçurum! Bir yanda ekonomik

olarak geçinemeyen ve bu durumu onuruna yediremeyip intihara sürüklenen bir emekli diğer yanda fon hesaplarıyla milyarlar vuran bir azınlık.

Emeklilerin ister işçi ister memur olsun aldıkları aylıklar ne kadar farklı olursa olsun geçinme imkanları bulunmuyor. 3-5 bin liralık bu farklılık emeklileri bölmek için vardır. Emekli olunca işçinin kıdem tazminatı yüksektir, emekli memurun ikramiyesi çok düşüktür. Emekli olunca da işçinin maaşı düşük emekli memurunki biraz daha yüksektir. Bu farklı düzenleme emekçi işçi ve memuru ayırmak, bölmek ve mücadele dışında tutmak için vardır. İşçi emeklisi 23 bin 500 liralık Temmuz zamlı maaşıyla nasıl geçinebilir? Emeklinin düşürüldüğü durum sadece açlık ve yoksulluk değil, 25 yıl, 30 yıl emek vermiş, emeklilik primi ödemiş, yüksek vergi vermiş bir insan olarak emeklinin düşürüldüğü ekonomik çıkmaz, emekliler arasında bir onur meselesi olarak görülmesi ve seslerini duyurmak üzere canına

kıyacak düzeyde sıkışmış halleri karşısında iktidar çevrelerini üç maymunu oynuyor.

Görmedim, Duymadım, Bilmiyorum!

Emeklinin aylıklarının artırılması için bütçe mi yok? Hayır. Faize bütçeden ayrılan pay yüzde 16,8, emekliye ve sosyal güvenliğe ayrılan pay yüzde 8,3. Demek ki, tercih başka. Faizciler hükümet için daha kıymetli. Mesele de tam bu: Tercihleri tersine çevirmek gerekir. Emekli ve işçi öncelikli olmalı. Bu değişikliği yapabilmek işçilerin ve emeklilerin milyonlarla ifade edilen sayısal güçlerini birleştirip hükümete ve patronlara taleplerini dayatmalarıyla mümkün olabilir. 26 milyon çalışan, 17 milyon emekli var. Bunların aileleri var. Birlikte harekete geçebilseler ücret, iş, pahalılık konularında; eğitim, sağlık, konut, ulaşım gibi konularda bugüne kadar dayatılan tüm sermaye tercihlerini değiştirmek mümkün olacaktır. (30.09.26)

Türk Hava Yolları'nda kemer sıkma kararları...

Acele koduyla THY işçilerine gönderilen İnsan Kaynakları (İK) yazısında 11 madde halinde "onam formu"nun imzalanması istendi. Yapılacak kesintileri sıraladıktan sonra iş bu belgenin imzalanarak verilen link üzerinden şirkete gönderilmesi istendi. Ardından da 15 Ekime kadar imzalanan belgenin çıktısının ıslak imzalı olarak işyerinde açılan İK masalarına teslim edilmesi istendi. Uygulama 1 Ocak'ta başlayacak.

Bu kararlar bir günde ortaya çıkmadı. THY neredeyse bir yıldır bu konuda hazırlık yapıyor. İlk defa da bu yola başvurulmuyor. Geçmiş yıllarda da çeşitli oranlar ücretlerde kesinti yapılmıştı. Son bir kaç yıldır hızla büyüyen şirket belli ki, Ukrayna ve İran savaşları, yakıt fiyatlarındaki ani yükselişler sebebiyle karında meydana gelen azalmayı çalışanlara dayattığı tasarruf tedbirleriyle geri almak niyetinde.

Aynı THY Liverpool takımına reklam bedeli olarak 5

yıllığına 400 milyon dolardan fazla para verebiliyor. THY'de sadece çalışana para yok. Şirketin dayatmalarında kredili uçuş ücreti hesaplaması değişiyor, yüksek uçuş saatlerinin ücretlendirilmesi değişiyor, işe gidişlerde ekip aracı uygulaması yalnızca 2 yıldan az kıdemliler için geçerli olacak, harcırahlar süreye göre hesaplanacak vs. Bu durum yüzde 20 ile 25 arasında ücret kesintisi demek. Çalışanlar arasında büyük bir tepki çekti. İK, ücret kesintisinin büyük oranda

kabul edildiğine dair teşekkür metni yayınlasa da henüz son söz söylenmedi.

Pilotlar "standart uçuş operasyonu" kurallarını daha sıkı uygulamayı devreye sokma eğilimde. Uçuşların kalkış öncesi hazırlıklarda bazı gecikmelere sebep olabilir. Alçalma hazırlıkları için yolcu kemer ikaz ışıklarının yanması birçok kısa uçuшта yolculara yapılan servislerde aksamalara sebep olabilecek. Diğer yandan hızla sendikadan istifa ediliyor.

Öfkenin eyleme dönüşme biçimi işkolunda kurulu bulunan Hava Sen adlı bağımsız sendikanın yapığı "sendika üyeliğinden istifa edin, Hava Sen'e üye olun" biçiminde oldu. Sosyal medya kullanılarak hergün üye sayısı açıklanıyor. Hava Sen'in 3

bin civarında eski üyesi var, toplu sözleşme yetkisi bulunmuyor. Ancak Ocak ayında yetkiler üye sayılarına göre yeniden tespit ediliyor ve taşımacılık işkolunda bu sayı 10 bin civarında. Bu yazı yazıldığı sırada üye sayısı 7 bin 490 idi. Sayının 15 Ekim'e kadar 12 bin 500 olması isteniyor. Bu sayıya ulaşılır mı bilinmez ancak mevcut Türk-İş'e bağlı Hava-İş Sendikası'na kayıtsız kaldığı için büyük bir öfke var. 25 Eylül'de THY ile yapılan görüşme olumsuz sonuçlandı ve işveren sendikayı pas geçip doğrudan çalışanlarla sözleşme yaparak, toplu sözleşme hukukunu da toplu sözleşmenin 20'inci maddesinde ifade edilen "sendikanın kabul etmediği maddelerin çalışanları bağlamayacağı" hükmü de yok sayılıyor. Ancak sendika

bağıtlanmış sözleşmenin hükmünü bile işverene dayatamıyor. İşçiye de imzalamayın diyemiyor. İşveren el altından ve sendikaya verdiği mesajlarla imzalamayanların işten atılacağını söylüyor. Bu söylentiye de Hava-İş yönetimi sessiz.

Hava Sen'e geçişler tamamlanıp sendika değişse de bu doğrudan işverenin geri adım atması için yeterli değil. THY işvereni mali gücüyle ve dünya sıralamasındaki yeriyle ve arkasındaki iktidar desteğiyle büyük bir güçtür. Tabii ki yenilmez bir güç değil. Ancak bunun için sadece devletten sendika ismini değiştirmek yetmez, mücadeleyi duruma göre ilerletecek bir örgütlenmeye, bilinçli işçilere ihtiyaç olacaktır. (30.09.26)

12 Eylül AKP ile sürüyor

12 Eylül 1980 askeri darbesi, sadece bir generallerin "anarşi"nin düzeni tehdit etmesi değil, bu bahaneyle uygulamaya bir türlü konulamayan 24 Ocak Kararları olarak da bilinen kapitalist programının zorla uygulanmasıdır.

Görünüş ve söylem sağ ve sol çatışması, gençlerin her gün ölümü, üniversitelerin boykotta, fabrikaların grevde, dinci gericiliğin Konya Mitingi ise de, bunların ağırlığı esas amacı örtmeye yarayacak kamuflej kadardır.

24 Ocak kararları, Türkiye sermayesinin içine girdiği daralmayı uluslararası piyasalara açılmak üzere yeniden düzenlerken, bunun önündeki hukuki engelleri anayasa, iş yasası, sendikalar, siyasi partiler, örgütlenme ve gösteri hakkı, basın yayın özgürlüğü konularındaki engelleri ortadan kaldırmaktı.

Bu amaçla onlarca devrimci genç idam edildi (faşistlerin idamı da kamuflej için

gerekliydi), infaz edildi, gözetiminde kayboldu; binlerce kişi 10 yıldan fazla hapis yattı, yüz binlerce ilerici, sendikacı, devrimci gözetim altına alınıp işkenceden geçirildi. Diyarbakır, Mamak ve Metris gibi özel cezaevlerinde ölüm oruçlarında, cezaevi uygulamalarını protestoda kendilerini yakarak direniş gösterip ölen devrimciler oldu.

Sermaye sınıfı, generallerin grevleri kıran, sendikaları kapatan uygulamalarının yarattığı bu siyasi baskı ortamından faydalanarak yeni ekonominin rekabetçiliğine engel oluşturacak bilinçli işçileri işten attı. Sömürüyü yoğunlaştırdı. Yıllarca toplu sözleşmesiz işçi çalıştırdı.

Generallerin uygulamalarıyla AKP'nin uygulamaları ne kadar da benziyor. Grev yasakları, yeni iş yasaları, sendika barajlarıyla oynama, işçi çıkartmanın kolaylaştırılması ve madenlerde gördüğümüz, atölyelerde sürekli

olan kanunsuz biçimde işçi çalıştırma. Git mahkemeye hakkını ara!

Bugün idam yok ama 30 yıldan fazla hapis yatmak var. Seçimler var ama hile gırla olmadı kayyum var. Burjuva ana muhalefet partisine bile serbestçe çalışma, seçildiği belediyelerde çalışma, istediği partide kalma hakkı yok.

KHK ile 10 yıldır üniversitelerinden uzaklaştırılmış hocalar var, geri dönüş hakkı yakılan öğretim üyeleri var. Komedyen Deniz örneğinde olduğu gibi mesleğini yapmak bile hapis cezasıyla karşı karşıya. 12 Eylül rejiminin yapmak istediği ekonomi politikalara 1989 Bahar Eylemleriyle işçiler dur demişti. Kayıplarını kısmen de olsa karşılamamışlardı. Yüzde 149 ile sözleşme imzalandı. AKP'nin yoksulluk rejimini de durduracak olan Bahar Eylemleri gibi işçi eylemlerinden başkası değildir. (30.09.26)

Uluslararası Gündem

Orta Doğu

Kaos yayılıyor

19 Eylül Cumartesi günü, Yemenli Husi savaşçılar tarafından ateşlenen füzeler, Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'ı iki kez vurdu; aynı zamanda Kızıldeniz'deki Yanbu limanında bulunan Suudi Arabistan'ın en büyük petrol şirketi Aramco'ya ait tesislere de saldırdı.

Bu yeni tırmanış, Suudi Arabistan liderliğindeki askeri koalisyonun desteklediği resmi Yemen hükümeti ile İran yanlısı Husi milisleri arasındaki çatışmanın Eylül ortasında yeniden alevlenmesinin ardından meydana geldi. Hızla ilerleyen Husi milisleri, Kızıldeniz'e kıyısı olan tüm sahil şeridinin kontrolünü ele geçirmeyi başardılar ve Süveyş Kanalı üzerinden Asya ile Avrupa'yı birbirine bağlayan yol üzerinde yer alan Babülmendep Boğazı üzerindeki hakimiyetlerini güçlendirdiler. Bu boğazın kapatılma olasılığı, petrol fiyatlarında ani bir artışa neden oldu; bu fiyat patlaması, küresel ekonomik krizi daha da ağırlaştırma tehdidi oluşturuyor. New York Times'a göre, Riyad'a yönelik saldırıların ardından Suudi Arabistan'ın fiili lideri Velihaht Prens Muhammed bin Selman, [ABD Başkanı'ndan] Husi'lerin "hızlı ilerleyişini durdurmak için müdahale etmesini" ısrarla istedi. Trump, on beş gün içinde

ikinci kez bunu reddetti ve 20 Eylül Pazar günü, kararını haklı çıkarmak istercesine, Husi'lerin ABD'ye saldırmamayı kabul ettiklerini açıkladı.

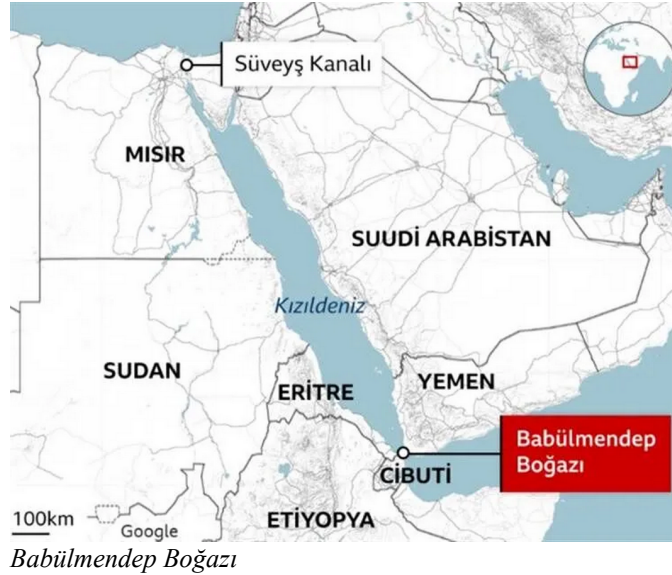
Kasım başında yapılacak ara seçimler öncesinde Amerikan halkının büyük bir kısmının savaşa karşı olan tutumunu göz önünde bulunduran Trump, yeni askeri operasyonlara girişmekten kaçınmak istiyor. Böylece, Suudi müttefikini zor bir duruma düşürdükten sonra onu bırakıyor. Yemen'de çatışmaların yeniden

ele geçirerek bu durumdan daha da güçlenerek çıktı.

Bu başarısızlık ve Trump'ın tahmin edilemez tutum değişiklikleri, Suudi Arabistan, Pakistan ve Türkiye'yi Ağustos ayı başında, "üç devletten birine yönelik herhangi bir silahlı saldırının, hepsine yönelik bir saldırı olarak kabul edileceğini" öngören ve geleneksel müttefikleri olan ABD'den daha bağımsız hale gelmelerini amaçlayan bir savunma anlaşması imzalamaya itti.

Bu diplomatik ve askeri manevralar, bölge halklarının ağır bedel ödeyeceği yeni tırmanışların habercisi ve zeminini hazırlıyor. Eylül ortasından bu yana Yemen'de çatışmaların şiddetlenmesi yüzlerce kişinin ölümüne yol açtı ve BM'e göre, 2015'ten beri savaşın yıkıma uğrattığı ve yıllardır dünyanın en kötü insani krizlerinden birinin içinde bulunan ülkede 110.000'den fazla kişi zorla göçe maruz kaldı.

Dramatik sonuçları olan ve giderek yaygınlaşan bu kaos, yalnızca Trump'ın kişiliğine ve maceracı tercihlerine bağlı değildir. Bu, emperyalizmin egemenliğinin günümüzde aldığı şekildir; bir avuç büyük gücün zenginlikleri talan etmek için birbiriyle çatıştığı ve insanlığa krizlerin ve savaşların derinleşmesinden başka bir gelecek sunamayan bir sistemdir. (LO, 23.09.26)

başlaması, aslında ABD'nin İran'a karşı savaşı başlatmasının doğrudan bir sonucudur.

Trump, bu savaş girişimine başlarken Amerikan emperyalizminin mutlak gücünü yeniden teyit etmek istiyordu. Ancak İran rejimi ayakta kalmayı başardığı için bu gösteri başarıya ulaşamadı. Hatta İran, Trump'ın şimdilik engelleyemediği bir şekilde Hürmüz Boğazı'nın kontrolünü

Netanyahu ve işlediği savaş suçları

Seçimler yaklaşırken, İsrail Başbakanı, 7 Ekim 2023'teki Hamas saldırısı sırasındaki tutumuyla ilgili ortaya çıkan iddiaların hedefi haline geldi.

Ardından, Batı Şeria'daki Filistinlilere yönelik hükümetinin politikası, İsrailli insan hakları örgütü B'Tselem'in bir raporunda kınandı.

Sol görüşlü Haaretz gazetesi, 9 Eylül'de Netanyahu'nun, Hamas'ın ölümcül saldırısından birkaç gün önce Birleşik Arap Emirlikleri Cumhurbaşkanı tarafından bizzat uyarıldığını yazdı. Bu haber, İsrail'de ve diğer ülkelerde skandala yol açtı, ancak gerçek bir sürpriz değil. Ekim 2023'te Yedioth Aharonot gazetesi, Netanyahu'nun Mısır istihbarat başkanı tarafından saldırının yaklaştığı konusunda uyarıldığını iddia etmişti. O zaman da, şimdi de Netanyahu bu suçlamayı reddetti. Buna rağmen pek çok İsrailli, Hamas militanlarını ortadan kaldırmayı amaçladığını iddia eden savaşçı politikasında onu destekleyenler de dahil olmak üzere, bu durumdan şok oldu. 7 Ekim'de öldürülen kibbutz sakinlerinin güvenliği konusunda tekrarlanan bu suçlamanın ötesinde, bazıları Likud liderinin Gazze'deki Filistinlilere karşı ölüme kadar

25 Mayıs 2025'te Gazze Şeridi'nin kuzeyindeki Jabalia'da İsrail tarafından gerçekleştirilen bombardıman.

sürecek bir savaş başlatmak için bir fırsat bulmak amacıyla bir komplo kurduğu tahmininde bile bulunuyor.

Netanyahu'nun ne bildiği ya da bilmediği, az ya da çok dolambaçlı mantığı ne olursa olsun, kesin olan bir şey var: Filistinlilere, hem Gazze'dekilere hem de Batı Şeria'dakilere, ayrıca resmi olarak İsrail vatandaşı olan Araplara karşı tam bir savaş projesi uzun zamandır var; özellikle de bu programı açıkça savunan iki aşırı sağcı bakan olan Smotrich veya Ben Gvir ile koalisyon kurulduğundan beri.

14 Eylül'de B'Tselem adlı örgüt tarafından "Yok Etme Planı" başlıklı bir raporun yayınlanması, bu politikanın gerçekliğini teyit ediyor ve Batı Şeria'daki uygulamalarını ayrıntılı olarak ortaya koyuyor. Yaklaşık 250 sayfalık bu rapora ek olarak, örgütten iki yetkili, "İsrail tarafından Batı Şeria'daki Filistinli yaşamın sistematik olarak ortadan kaldırılmasını" kınayan kısa bir video yayınladı. Görüntüler ve rakamlarla örnekler veren militanlar, İsrail yönetiminin

tehdit, şiddet, cinayetler, hareket kısıtlamaları ve ekonominin tamamen boğulması yoluyla Batı Şeria'daki 3,5 milyon Filistinlinin "yaşam koşullarını yok etmeyi" nasıl amaçladığını ortaya koyuyor. Resmi olarak mülksüzleştirilen ya da yerleşimci milisler tarafından çalınan topraklar, evlerinden ve kaynaklarından mahrum bırakılan köylülerin zorla göç ettirilmesi ve yeni kolonilerin hızla kurulması, B'Tselem'e göre bir etnik temizlik politikasına denk geliyor. Militanlar son olarak, bu politikanın İsrail liderlerini Gazze'de ne kadar korkunç bir duruma sürüklediğini de gösteriyor.

Bazı hafif çekinceler olsa da Batılı güçlerin liderleri tarafından desteklendiğini bilen Netanyahu, tekrarlayan çatışmalarla birlikte aynı topraklardaki iki halkı bitmeyen bir savaşa sürükleyen bu soykırım ve apartheid politikasını inatla sürdürüyor. (LO, 16.09.26)

Sosyal kriz ve seçim demagojisi

Fas'ta, 23 Eylül'deki genel seçimler için yürütülen kampanya, Ceuta'daki göç krizinin etkisiyle şekilleniyor.

Bu kriz, bir yıl önce sağlık ve eğitim sisteminin çöküşüne karşı Faslı gençlerin – Gen Z 212 – başlattığı ayaklanma sırasında dile getirilen adaletsizlik duygusunu yeniden alevlendirdi.

Milyarder Başbakan Aziz Ahnuş, o dönemde istifasını talep eden göstericilerin hedefi olmuştu. Aziz Ahnuş, ayaklanmanın tetikleyicisi olan olaydan sorumlu tutuluyordu: Kendisinin belediye başkanı olduğu Agadir hastanesinde bir hafta içinde sezaryenle doğum yapan sekiz kadının ölümü.

Ocak ayında, kendi partisi RNI'nin üyeleri ve hükümet koalisyonundaki müttefikleri tarafından dışlanan Ahnuş, yeniden aday olmayacağını duyurmuş ve parti başkanlığından istifa etmişti. Ancak bugün, iktidarın ve sahip olduğu muazzam mali kaynakların kendisine sürdürmesine imkân tanıdığı çıkarıcı ağlar sayesinde bu seçimlerde etkili olmayı planlıyor. Aktif bir kampanya yürütüyor ve limancılık, turizm, otomotiv sanayisi, fosfat ve futbol alanlarında Afrika kıtasında birinci sıraya yükselen modern ve başarılı bir Fas'ın başarısı olarak sunduğu icraatlarını övüyor!

Ancak kıyı şeridini dönüştüren modern altyapılar, yalnızca halkın ödediği bir

Z Kuşağı'nın Eylül 2025'te yaptığı bir gösteri.

devlet borcuyla karşılandı. Bu altyapılardan öncelikle büyük uluslararası gruplar ve Fas burjuvazisi yararlanıyor. Ahnuş, 2023'te Al Haouz'da meydana gelen depremi yönetme biçiminden gurur duyuyor; ancak 3.000 afet mağduru hâlâ güvencesiz koşullarda yaşıyor ve hiçbir yardım almadı. Ayrıcalıklı sınıfların zenginliği ile halk sınıflarının günlük yaşamı arasında müthiş bir uçurum var.

Milyonerlerin sayısı rekor kırarken, milyonlarca işçi ise yoksullaştı. İşçilerin dörtte üçü kayıt dışı çalışıyor, hiçbir sosyal güvenceye sahip değil ve resmi asgari ücret olan 289 avrodan daha az kazanıyor. Tarım işletmelerinde ücretler daha da düşük ve tüm halk enflasyon ve işsizlikten sıkıntı çekiyor. Çoğunluk, evrensel sağlık sigortasından yararlanamıyor ve sosyal güvenlik kurumlarının bütçesindeki artış, yalnızca özel hastanelerin hissedarlarına kazanç sağladı.

15 ile 24 yaş arasındaki genç iş gücünün %37'sinden fazlası işsizlikten etkileniyor. Özgür ve onurlu bir yaşam

sürme arzularını bastıran bu ülkede, pek çok kişi başka bir yerde daha iyi bir yaşam sürmeyi umuyor.

Bu seçimde yarışan tüm siyasi partiler, Fas toplumunu yıpratıcı sorunları çözme sözü veriyor. Muhalefette yer alan İslamcı PJD (Adalet ve Kalkınma Partisi), kendisini yolsuzlukla mücadele eden bir parti olarak sunarak toplumsal hoşnutsuzluktan yararlanmayı umuyor. On yıllık iktidarın ardından 2021'de reddedilen bu parti, halk sınıflarını kendine çekebilecek mi? Tüm adaylar gençlerin oylarını kazanmak için yarışsa da, gençlerin yalnızca %3'ü seçmen listelerine kayıtlı ve Z Kuşağı'nın isyanının nasıl bastırıldığını unutmuş değiller. Binlerce gösterici gözaltına alınmış ve aileleri tehdit edilmişti; 600 genç hâlâ hapiste. Gazeteciler, sivil toplum örgütleri, sendika ve siyasi militanları hâlâ baskı ve tehdit altında. Bu ortamda, bu seçimlerin demokratik görünüşü, tüm halkın yararlanacağı bir ilerleme hayalini beslemekte zorlanacaktır. (LO, 16.09.26)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

1976 Güney Afrika: Soweto Ayaklanması

16 Haziran 1976'da, Güney Afrika'nın başkenti Johannesburg'un yakınlarındaki büyük Soweto mahallesinde binlerce öğrenci gösteri düzenledi ve kanlı bir polis baskısıyla karşı karşıya kaldı. Bu olay, siyahlara karşı uygulanan ırkçı ayrımcılık sistemi olan apartheid'e karşı mücadelede bir dönüm noktası olacaktı.

19. yüzyılın sonunda altın ve elmasın keşfedilmesinden bu yana, Güney Afrika ekonomisi madencilik sanayisi etrafında gelişmişti. Bu zenginlik, son derece zorlu yaşam koşullarına maruz kalan büyük bir siyah işçi sınıfının emeğine dayanıyordu. Buna karşılık burjuvazi, beyaz işçileri kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. 1948'den itibaren uygulamaya konulan apartheid politikası — beyaz azınlığın dili olan Afrikaans'ta "ayrılık" anlamına gelen — ırkçı ayrımcılığı daha da şiddetlendirip yasallaştırıyordu. Siyahlar yurttaşlık haklarından mahrum bırakılmış, "township" adı verilen yerleşim bölgelerine ve sefil toprak parçalarına hapsedilmişti. Hareketleri sistematik olarak denetleniyordu.

Baskı, yeni bir boyuta ulaştı. Nelson Mandela'nın en tanınmış lideri olacağı siyah milliyetçi parti olan Afrika Ulusal Kongresi (ANC) ve

müttefiki Güney Afrika Komünist Partisi, art arda yasaklandı. Binlerce militanı tutuklandı. 1960'da Sharpeville'de polis, iç pasaport sistemine karşı çıkan 70 göstericiyi öldürdü. Mandela, 1962'de hapse atıldı.

Mücadelelerde büyük bir yükseliş

1970'lerde protestolar yeniden güçlendi. 1973'te, on

Bu önlem bir provokasyon olarak algılandı. Dil meselesinin ötesinde, gençler son derece eşitsiz olan eğitim sisteminin tamamını reddediyorlardı: Siyahlar için ayrılan eğitim harcamaları, beyaz öğrencilere ayrılanların yirmi katı daha azdı. Kıvılcım, Johannesburg'daki siyah işçilerin yaşadığı büyük bir township olan ve adı "güneybatı township'i" anlamına gelen Soweto'daki

gençlerden çıktı. 16 Haziran 1976'da, binlerce genç, Zulu ve Xhosa dillerinde "iktidar" anlamına gelen "Amandla!" sloganları atarak gösteri yaptı. Siyah okullarında Afrikaans dilinin dayatılmasına karşı protesto ediyorlardı, ancak aslında bu gösteri rejime yönelik siyasi bir başkaldırıydı ve polis buna

Ocak 1973'te Durban'da grevciler.

binlerce işçi Durban bölgesinde bir grev dalgasına katıldı ve baskıya rağmen önemli maaş artışları elde etti. Madenciler de bu harekete katıldı ve patronları birkaç yıl içinde maaşlarını dört katına çıkarmaya zorlayacak bir güç sergiledi. Aynı zamanda, Angola ve Mozambik'teki bağımsızlık hareketlerinin zaferleri, siyahların özgüvenini güçlendirdi.

Hükümet, bu artan mücadele ortamında, 1976 yılında siyahi öğrencilerin aldığı derslerin bir kısmı için Afrikaans dilini eğitim dili olarak dayatmaya karar verdi.

kurşunlarla karşılık verdi. Kurbanlardan biri olan on iki yaşındaki öğrenci Hector Pieterse, rejimin şiddetinin bir simgesi haline gelecekti. Bütün township ayaklandı ve işçiler aynı akşam Johannesburg'dan döndüklerinde kendileri gerçek bir ayaklanmaya katıldılar.

İsyan, sonraki aylarda yayıldı; bu sürede 160'tan fazla township, gösteriler ve polisle çatışmalar yaşadı. Bastırma yüzlerce kişinin ölümüne ve binlerce kişinin yaralanmasına yol açtı; bunların arasında çok sayıda çocuk da vardı. Polis tarafından sistematik olarak

işkence uygulandı. Bu şiddete rağmen, protestolar dinmedi. Mahalle komiteleri kuruldu, Steve Biko gibi yeni militanlar ortaya çıktı; Biko, 1977’de polis tarafından öldürüldü ve adı da bir sembol haline geldi. Böylece bütün bir nesil siyasete adım attı.

1970’lerin sonunda, siyah işçi sendikaları yeniden kuruldu ve hızlı bir büyüme kaydetti. 1979’da sadece beş şirket bir siyah sendikayı resmi olarak tanıyordu, ancak dört yıl sonra bu sayı 400’ün üzerine çıktı. Güçlü maden patronları bile, Afrika madencilerin ulusal sendikası olan NUM ile müzakere etmek zorunda kaldı. Aslında, apartheid sistemi artık siyah halkı kontrol altında tutamıyordu. Aksine, işçi sınıfının mücadeleleri sadece artmakla kalmıyor, aynı zamanda radikalleşiyor ve siyasi bir nitelik kazanıyordu. Neredeyse otuz yıldır apartheid’i güçlendirmeye devam eden devlet, ilk kez geri adım atmak ve Afrikaans dilinde eğitim yasasını geri çekmek zorunda kaldı. Ayrıca, tüm township sakinlerine kendi evlerini satın alma hakkı tanındı.

İşçi sınıfının potansiyeli ve milliyetçi politika

ANC ve Komünist Parti liderleri, kapitalizmi ve Güney Afrika burjuvazisini devirmeyi amaçlamıyorlardı; ancak burjuvaziye apartheid’i sona erdirmeye ve siyahi milliyetçi liderlerle birlikte yönetmeyi kabul etmeye zorlamak istiyorlardı. Her iki parti de, isyan halindeki kitlelerin hareketinin devleti politika

değişikliğine zorlamasını istiyordu; ancak kitlelerin toplumu kendileri yönetmeyi talep etmesini istemiyorlardı.

Oysa Soweto ayaklanmasının ardından gelen işçi mücadeleleriyle dolu yıllar, bu potansiyeli açıkça ortaya koydu. Townships’lerde, devletin otoritesi gerilerken çok sayıda halk örgütü ortaya çıktı. Siyah işçiler için ülkeyi kendilerinin yönetmesi fikri, ulaşılamaz bir hedef gibi görünmüyordu. ANC ve Komünist Parti militanları, bu işçi hareketinin yükselişi

Genç Hector’un ölümü.

karşısında büyük ölçüde geri kaldılar. Her iki örgüt de 1960’lardaki acımasız baskıların yanı sıra kendi politikaları nedeniyle de zayıflamıştı. Nitekim, silahlı mücadeleye girişmişlerdi ve tüm enerjilerini, emekçi halkın kontrolünden kopuk, yukarıdan ve yurtdışından bir devlet aygıtının tohumlarını oluşturmaya harcamışlardı.

Apartheid’ın Sonu

Apartheid’ı ortadan kaldırmak on sekiz yıl sürdü. 1980’ler, önemli bir kargaşa ve

çok sayıda büyük grevle damgalandı. Beyaz burjuvazinin bazı liderleri, rejimlerinin istikrarı için artık siyahi liderleri hükümetlerine dahil etmenin daha iyi olacağını anladılar. İşte bu noktada, ANC ve Komünist Parti liderleri bu rolü üstlenmeye hazır olduklarını gösterdiler. Böylece apartheid sisteminin sona ermesi, 1994 yılında Nelson Mandela’nın Güney Afrika Cumhuriyeti cumhurbaşkanlığına seçilmesine yol açtı. Bu durum, büyük kapitalist grupların iktidarının pekiştirildiği bir burjuva

hükümeti, sistemi ve devleti içinde artık bir siyah vatandaşın teorik olarak bir beyaz vatandaşla aynı haklara sahip olduğunu gösteriyordu.

Sonraki yıllarda, hayal kırıklığı umutlar kadar büyüktü. Güney Afrika bugün dünyanın en eşitsiz ülkelerinden biridir. Siyahların ezici çoğunluğu, şehirlerden uzakta sefil toplu konutlarda ya da gecekondu mahallelerinde sıkışıp yaşamaya devam ediyor. Apartheid artık

yasal olarak ortadan kalkmış olsa da, ekonomik bir gerçeklik olarak varlığını sürdürüyor. Sonuçta, en önemli değişiklik, küçük bir siyah kapitalist tabakanın ortaya çıkmasıdır; Soweto’da doğan, NUM’un eski lideri ve artık milyarder olan mevcut Güney Afrika Cumhurbaşkanı Cyril Ramaphosa, bunun çarpıcı bir örneğidir. (LO, 16.09.26)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

Ekim Devrimi insanlığın geleceğini temsil ediyor!

Ekim 1917 devriminin 109'uncu yıl dönümü vesilesiyle, işçi sınıfının devrimci mücadele tarihi açısından unutulmaması gerekenler var. Gelecek mücadeleciler işçi kuşaklarına mutlaka aktarmamız gerekler var.

Nedir bunlar?

Birincisi, işçi sınıfına dayatılan en zor koşullarda, dünya savaşı ve açlık, ölüm ve işsizlik gibi hayati dayatmalara rağmen, Rusya işçi sınıfı, farklı uluslardan olmakla birlikte bölünmemiş, ortak düşman Çarlık rejimini yıkmış ve iktidarı devrimci yollarla almıştır. Devrim mümkündür.

İkincisi, bu devrim Rusya'da ulusal sorun, kadınların ezilmesi, ortodoks olmayan inançlara baskı gibi çeşitli ve yüzlerce yıllık birikmiş sorunlara rağmen, bütün ezilenleri işçi sınıfı zemininde birleştirmeyi, örgütlemeyi başarmış, tüm kötülüklerin yeniden üretildiği kapitalist sömürü düzenine son vererek, işçi, köylü ve asker sovyetleri aracılığıyla en alttakilerin iktidarını kurmuştur.

Üçüncüsü, bu başarının arkasında modern işçi sınıfının en bilinçli ve militan kesimlerini bir araya getiren, Çarlık polisinin ve gizli servislerin takibine, baskılarına, tutuklamalarına rağmen sürekliliğini koruyabilmiş bir örgüt, Bolşevik Parti vardır. Bu partinin önemi, değeri dünya üzerinde sayısız isyan, kalkışma,

devrimci durum ortaya çıksa da, ikinci kez kurulamamış olmasında yatar.

Bir parantez açarak şu haklı soruyu sormuş olalım, peki neden böyle bir parti kurulamadı? İlk cevap, Ekim Devrimi deneyiminin sonraki kuşaklara apaçık ve doğru olarak aktarılamamış olmasıdır.

Devrimci komünistlerden önce sosyal demokrasi ve Stalinizmin işçi sınıfına ulaşmış olmasıdır. İşçi sınıfının pusulasının bu akımlarca hep yanlış istikameti göstermiş olmasıdır.

Dördüncüsü, Ekim Devrimi geleceğini uluslararası işçi sınıfının enternasyonal gücüne bağlamıştır. Ekim Devrimi henüz ikinci yılında Üçüncü Enternasyonal'in örgütlenmesine bu sebeple girişmiştir. Bolşevik Parti onlarca farklı ulustan işçiyi nasıl işçi sınıfının çıkarları temelinde örgütleyebilmişse, devrimin yaşayabilmesinin koşulu olarak enternasyonal proletaryanın ortak çıkarlar etrafında bir Dünya Partisi (Enternasyonal) kurması için uğraşmıştır.

Beşincisi, savaşı durduran, işgal ettiği topraklardan çekilen, köylüye işleyecek toprak, işçiye iş, kadınlara özgürlük, boşanma hakkı, farklı uluslara kendi kaderini tayin hakkı, dinlerin devletten tamamen ayrılması, eğitimin yaygınlaştırılıp bilimsel temellerde yeniden düzenlenmesi gibi insanca yaşamının

gerektirdiği her konuda bir avuç kapitalistin ve Çarlık ailesinin çıkarlarını değil, toplumun çıkarları ve ihtiyaçları esas alınmıştır.

Özetle, bugün insanlığın önüne dayatılan bölgesel ve giderek uluslararası savaşı engellemek, işsizlik, pahalılık gibi kapitalizmin iki illetinden kurtulmak; kadınların, ezilen ulusların, inançların baskı

altında yaşamasına son vermek, herkese parasız eğitim, sağlık, barınma-konut hakkı isteniyorsa, bunun tarihte iki, üç farklı yolu yok. Denenmiş ve başarılı olmuş tek yolu Ekim Devrimi yoludur. İkinci parantez açarak şu soru akla gelebilir: Ekim Devrimi neden yaşamadı? Bu haklı sorunun ilk cevabı Rusya dışında devrimin başarılı olmamasıdır. İkincisi birincisine bağlı olarak Bolşevik tipte bir partinin inşa edilememiş olmasıdır. Bu nedenle bilinçli işçilerin, devrimci aydınların önündeki en önemli görev, tüm engelleri aşarak böyle bir partiyi inşa etmektir. (30.09.26)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 50 TL / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 250 TL / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 500 TL / 10 € / 8 £.